



PENSAMENTS EDUCATIUS - Núm 45

## Educació religiosa, també! (1a part)

### ELS VALORS CRISTIANS

El cristianisme proposa una vida humana nova no només individualment, sinó també comunitàriament. Proposa fer comunitats que creïn relacions noves, que visquin realment segons els valors evangèlics d'amor, de generositat, de justícia, de col·laboració, de solidaritat, d'acolliment dels desvalguts, d'acompanyament dels malalts, de...

Proposa l'estima per la família i pels altres,  
la solidaritat amb els més necessitats,  
la integritat en la veritat,  
la capacitat de demanar perdó i de perdonar,  
la pregària confiada i agraïda,  
la justícia en les relacions,  
l'empatia amb els malalts, els pobres, els estrangers,  
el treball actiu i eficaç a favor de la pau,  
el sentit de comunitat i de pertinença a un grup,  
la moderació en l'ús dels béns, sense ostentacions,  
l'absència de crítiques negatives i estèrils,  
el respecte i l'estima de la natura i de tots els éssers vius,  
la no discriminació de les persones,  
la senzillesa, la humilitat, la confiança,  
la fe, la capacitat d'admiració, el respecte,  
la compassió, la llibertat, la sinceritat,  
la honestat, la capacitat de compartir...

Nosaltres, els cristians, volem transmetre i compartir de mica en mica, aquests valors amb els nostres fills, i per això lluitem –ja des

de l'infància– perquè vagin arreplantant a les seves vides: des de la família, en primer lloc, però també de les diverses activitats

que ens ofereix la comunitat parroquial; per als més petits: catequesi parroquial, missa d'infants, la primera comunió, catequesi posterior, coral infantil; per als adolescents i joves: grup d'esplai, escoltisme, preparació de missa jove, implicació en casal de joves, participació en trobades de joves, participació en campanyes de recollida d'aliments, grups de revisió de vida, voluntariat, col·laboració en alguna ONG, ...

La figura del pare o la mare en l'adolescència juga un paper fonamental en quant que el noi o noia ja va consolidant determinats aspectes de la seva persona: adquisició d'aprenentatges més amplis, aparició d'un determinat temperament modelant el seu caràcter i personalitat... Els adolescents necessiten emmirallar-se, a part del seu grup d'amics cada cop més important per a ells, amb els qui han estat punts de referència fins aquell moment, els pares.

La figura dels pares adquireix un valor exemplar i rellevant per als fills, en una societat molt consumista i força complicada, per la presència molt elevada d'agents externs que poden repercutir o influir de forma negativa en la maduració i evolució psicològica dels fills (abús de xarxes socials, determinats continguts d'internet, influència de certs programes de TV, consum de drogues, crisi dels valors familiars tradicionals,...); i a més a més, dins del nostre món que canvia de forma molt ràpida.

## **LA TRANSMISSIÓ DE LA FE**

La fe és creure en Déu Pare, font de vida i de bondat, i en el seu Fill

Jesús, fruit del seu amor misericordiós. Tenir fe és confiar en Déu donant resposta d'adhesió al seu amor en la nostra vida. El do de la fe l'hem rebut a través del baptisme, i d'una cadena immensa de cristians que ens han precedit.

La família és l'àmbit primari i bàsic de la transmissió de la fe. A més de la vida, els pares som transmissors d'un estil de vida, d'una manera de relacionar-nos amb l'entorn humà, amb la natura i amb Déu. Conscientment i inconscientment transmetem als fills allò que creiem i allò que som.

Si Déu compta en la vida dels pares, els fills creixen arrelats en la fe que nodreix la vida familiar. Si la pregària, el silenci o el culte no són importants per als pares, els fills difícilment ho incorporaran en la seva vida. Ben segur, compta més el valor del testimoni que el de la paraula, encara que les paraules ajuden a complementar i reforçar el testimoni, revelant l'autenticitat del cristià si s'expressa i actua amb coherència.

Viure la fe no suposa garantir la seva transmissió. No podem imposar la fe als fills; només podem acompanyar-los en el seu camí personal vers l'amor, respectant el seu propi ritme, amb serenitat, per afrontar els seus interrogants i de vegades les seves distàncies. Hem de tenir en compte la pròpia idiosincràsia de cada fill: introvertit, sociable, participatiu, solitari, aglutinador, reflexiu, actiu, comunicador, sensible,... Cadascun farà el seu camí a un ritme distint, el que sigui bo per a ell, i això cal tenir-ho clar en el seu procés de creixement. Hem d'ajudar-los a

eixamplar el seu cor i la seva ment, que adquireixin una visió àmplia de la vida on la fe hi aporta

un paper enriquidor i transcendent per a la persona.

*Margarida Bové, Josep Masip i Jesús Bosom*